

Imuf Kjærligheds-Vise.

7K 84 box a

Angaaende Tvendes Forlovelse og oprigtige Kjærlighed til hinanden.

En meget betjendt Melodi.

1. En Løverdags Aften jeg tog mig en Tour, thi Fødderne vilde spadsere; jeg tog mig i Haanden en vel Claneclur, som jeg havde lært at traktere; Ved Lysestads Gaard i en Birkelund, Der havde jeg Lykt at spadsere en Stund, En Kompliment vilde jeg vise, for min ælfsværdige Lise.

2. Jeg toned' i Luren, mens Tønten gik rundt, og Hjertet det slog ubi Brystet, Jeg søgte Forandring i hvert et Sekund, Snart sorgfuld og snart var jeg trostet; Jeg frygted', men havde det smilende Haab; Jeg søgte til Gud efter nyttige Raad, Svad Afveie jeg tunde finde, for ælskede Lise at vinde.

3. Jeg stirred paa Gaarden, jeg vilde gaa frem, Men hastig saa foer jeg tilbage, Jeg altsfordel vidste, jeg var ei af dem, Der kunde af Migdomme prale; Jeg vred mine Hænder og brast saa i Graad, Jeg syntes her var hverten Redning, ei Raad; Jeg anede da ingen Glæde, men hastig saa er den tilstede.

4. God Aften, min Hans! er du ude saa sent, Og ene i Lunden du vandrer? Du blæsende Toner i Luren saa pent, Saa hele min Sjæl sig forandrer; Jeg satte Mod og gik til dig i Lon, Men hør min Hans! Hør min ydmyge Ven! Du ingen Begjæring maa gjøre, som kan os paa Afveie føre.

5. Hun tog mig ved Haanden og sagde: min Ven Jeg veed at dit Hjerter det glæder; Jeg her ubi Stilhed fortæller igjen, At ogsaa mit Hjerter det blæder; Men Kjære bliv Gudsfrøgt og Dybdenne to, saa vil vore Hjerter nok engang saa No! Ja Sorger og Glæderne dels: Svar Gud til vort Bedste det Hele!

6. Du kender min Fader alvorlig og streng, Paa Pligterne regner han noie, Men altid saa helligt roser han den, som Guds-

ugt og Dyd har for Die; Han haver endog saa lagt
a er ei foragtet, Kjendt du ei er rig; Han nyder
Handel, Din Flib og reifærdige Handel.

7. Saa lader os begge nu falde paa Knaa, og bede med
bede Hænder, Til den som i Røndom kan stue herved, Thi bedst
vore Hjerter han kender; At han vilde sende sin Hjælp og sin Trøst
I disse saa bløde men frygtfomme Bryst, At vi maa saa leve til-
sammen: O Hjært os Bønhørelse! Amen.

8. Hun trykte min Haand og dermed afsted, Jeg maalte hvert
Skridt med mit Die. Vi Begge da suktes, vi hulktes og græd, og
Tanken var vent mod det Hæie; Jeg stod som forstenet, men sidst
maatte gaa, Hvert eneste Skridt jeg og hulkede paa, Og Lises
Formaning og Bønner O, lyd dem, i Døttre og Sonner.

9. En kort Tid derefter, da Beisere sem Sig meldte for yn-
dige Lise, En Enkemand var vel den rigest' af dem, Skjønt Alle
sig stor vilde vise. Mod hver en Anmodning gav Lise Afslag, Men
Fadren taled til hende en Dag: „Hvad er dine Tanker min Kjer-
Som altid saa kontra vil være!“

10. „Du ser at min Jæse bær snehoide Haar, Af Mathed mit
Legeme hæder; Din Møder saa troget hun neppe kan gaa, Snart
Gud vore Sjæle kan træbe; Kom eneste Arving vor Alderdoms
Trøst! Raadfor dig med Gud, med os og dit Bryst! En Egte-
mand maa du dig fæste, Som serger for os og dit Bedste.“

11. At hjæreste Faber! dit Bud er min Lov, Din Villie jeg
hjøriligen lyder, Men du har Fornuft, af Erfaring er klog, Min
billige Frihed jeg nyder; Din Rørdom har været at Gudsfrøgt og
Dyd, Har altid til Følge en hjertelig Frøhd, Men Ingen af dem
her har været, For Dyrerne stort jeg har været.

12. Den Første her var er saa stolt og saa stram, Som var
han af fyrstelig Stamme; De Mind-e som ere i Selskab med ham,
Dem gjør han saa gjerne til Stamme; Kan Saadanne vente Bel-
signest' af Gud, Som selver sig gjør til en hæslig Afgud? Det
Trøst er mod Frelserens Lære; Hans Kone jeg aldrig vil være.

13. Den Anden han har et fortærende Sind, Saa hastig som
Krudt udi Ilben, Paa al Underfundighed legger han Bind, Mod
alle som er ham ved Siden; Han trodser mod Guds og Mennekers
Lov, Mod ham tør ei Nogen, af Straf være grov, hans Laster
mangfoldige ere, Hans Kone jeg aldrig kan være.

14. Den Trede har udi Brændevin og Kort og Selskab sin
eneste Glæde; Der bærer han næsten hvert eneste Ord, i Slags-
maal han søger sin Væe; Og den, som har Attraa til Selskab og
Ruus, Den er iltfor sjelden til Trøst for sit Hus; Han lønnes med
Tab og Bænere, Hans Kone jeg aldrig vil være!

15. Den Fjerde han praler som han var en Lærd, Men Alt
i Athisternes Lære; Ja Piger og Koner han har lige kjær, Naar
de ham hengivne vil være. Hans Levnet, som Læren har altid til-
læbt, Naar blot han kan undgaa den verdslige Straf; Det Hus
samt hans Stand skal regiere, Der Kone jeg aldrig vil være.

16. At tage en Enkemand blot for hans Gaard, Bist mangel
en Pige fortryder, især naar en grinende Mammon hun saa, Som
figer i Kopper og Ordyer; Mod f rrige Kone var denne en Knarl,
hun tidt maatte taale af hannem et Epark; Jeg hørte hun selv sig
bellege, og hannem jeg aldrig vil tage.

es vel ingen for Uønder fri, Vi Mennesker synde
synde og finde Fornoiels' deri, Og sig fra Gud-
Det er da at bringe sin Sjæl i Uro; Da farlig
med disse skal bo; Thi Synnen som Feberen smitter,
jeg ser ei tror mig for sikker.

18. At kjæreste Fader jeg haver en Ven, Til hvilken mit Hjerte
sig vender, Han har ingen Rigdom, men frisk i hvert Lem, og Kraft
udi Arme og Hænder, Du selv haver hndet hans gode Forstand,
Hvis du det tillader, han bliver min Mand, Jeg nodes vel Navnet
fortælle, Det er den bekjendte Hans Ljælle.

19. At Datter, du tænker mit Hjerte en Fryd, Som Mun-
den ei mægter forklare, Jeg horer du tænker paa Gudsfrugt og Dyd,
Da vel dig fra Synnen bevar, Dermed du beholder Samvittigheds-
fred, Og glad da fra Verden du tager Afste; Naar Døden dit Liv
vil borthente, Et bedre du haver ivente.

20. Din Hans er vel fattig og har ingen Arv Af Guds eller
verbslige Midler; Men han haver troligen rogt i sin Tare, Og
Mødens Skjebne formildet; Endvidere har han erhvervet et Navn,
Som hverken gjør ham eller hans nogen Skam, Han næsten er yn-
det af Alle, imorgen du laber ham talde.

21. Saa sit jeg e. Dub fra min Lise saa kjær, Jeg slutte til
Ljæstads komme, I Hjertet da blev jeg let som en Fjer, der svøm-
mer af Kjærligheds Drømme! Jeg særbig og var i den selsomme
Tjund, Og da jeg kom ind udi den Birtelund, Hvor Lise og jeg
havde betet, Et Tattesjæt gav jeg paa Stebet.

22. Og da jeg kom ind udi Ljæstads Gaard, Jeg mødte min
Lise i Gaarden, Jeg sølede Liv i hvert eneste Haar, Af Amor jeg
atter blev fangen; Min Lise hun mærkede og var i den selsomme
Tjund, Og da jeg maatte komme og kinte med ham; han mær-
kede vel at jeg rystet, Han gav mig Forfriskning i Dyrket.

23. Jeg gled gennem Døren, urdselig jeg var, Men endelig
Hjæb' Godmorgen! Og Manden mig svarede mildt som en Faer,
Og bad mig at sidde paa Stolen; Han gik hen til Skabet i g Kjæn-
teb' en Dram, Og jeg maatte komme og kinte med ham; han mær-
kede vel at jeg rystet, Han gav mig Forfriskning i Dyrket.

24. Nu Manden han satte alvorlige Blik, Forhndte at Tiderne
løbe, Nu Moderen kom og Hilsen hun sit, I Kinderne atter jeg
gløde; Hun satte sig ned hos sin værdige Mand, Og boiede kjærlig
sit Hoved til ham, Men efter en Paus' løb en Lone: Kalb Lise du
venlige Kone!

25. Nu hjalp hverken Dram eller venlige Ord, jeg atter be-
gynndte at skjælve; Men Lise kom trinende efter sin Moer. Men Sto-
len med mig vilde hvælve; Jeg op og lænede mig til et Bord, Og
Manden begyndte med værdige Ord, Og holot en Formanestale,
Saa Taarene løb af os Alle.

26. Til mig sagde Manden: saa flytter du strax til os og din
elskede Lise; Til Bryllup skal laves i høieste Hast, Hverandre vor
Hjælp vi vil vise. Mit Bryllup begyndte og endtes igjen, Og jeg
er saa glad i min elskede Ven, Og i de elstværige Gamle, Min
Tjenest' de aldrig skal savne.

27. En Høstasten silde, da Lunden var sund, Og Luften og
Stjerneerne tindre, Min Kone hun sagde med sødeste Mund: Jeg
sejer en Trang i mit Jndre; Kom følg mig, saa vil vi spadserer en

Stund, Med raske Skridt gif vi til den Virkelighed.
Gud af vort Hjerte: Nu har vi da hvad vi begjær!

28. Nu har jeg min Lise og nødtørstigt Brød,
huslige Glæder; Gud skjenk mig dette alt til min Dø,
den ei mer jeg begjærer. Jeg er nu fornøjet og glad i min Stand,
Gud glæde Enhver, baade Kvinde og Mand, Jeg bytter ei med
Millioner, Ei heller med Sceptre og Kroner!

Je teente paa Kjølstå ifjor.

Egen Melodi.

1. Je teente paa Kjølstå ifjor, Måe mye Sø og
Møje; Tit syntes je Noa va stor, Men je maatte la me noie,
Je sætte mi Tit te Gud, Og ingen a'n Man; Te Vaaren
je slæpper vel ut; Ifraa den stemme Fan'!

2. Na Alle saa si'er døm de: Paa Kjølstå æ vont
aa væra, Vængste Da'en den vækker inte te, Stødt om Kvæl-
den maa vi færa. Vi somler te langt ut paa Nat, — Ja,
er'et inte Fa'en te Man! — Na enda saa lægger døm te:
Alle Kjerringe æ værre en han.

3. Om Maaran saa slyer'en op, Na river paa se
Brofa, Deretter saa tar'n en Sup Na glainer bort paa
Kioffa: „Kjære Gutter, staa naa op! Naa æ Kioffa mot
di Tre, Stel nu alla Gampa ihop, Na sea saa høgger 3 Ve.“

4. Da me ryker Kjerringe op, Na kaster paa je
Stakken, Deretter saa ta'r a en Kof Na slang je neer
paa Kraffen: „Kjære Benter staa naa op! Naa æ Kioffa
sla'et Tre: Kof slyt Bilinga, aus æ saa op; Na sea saa
stæller 3 Fæ“

5. Na saa æ je saa inderlig gla, Naa har je teent ut
Nare, Mange Tak sta no Kjølstå ha For han drog me
saa flitti i Haare; Je Veina ret ofte tok fat, Nær som Noa
den blei me for stor, Aldri kommer je til Kjølstå'n att, Nei,
naa ve je bli him' hos a Mor.

Bris: 10 Dre.

Saand=Orgler

istandsattes hos Theodor Rose paa Smørsalmindingen.